

ΕΠΙΤΑΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΠΙΤΑΛΙΩΤΩΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ Ο "ΑΛΦΕΙΟΣ"

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 4 - 106 77 ΑΘΗΝΑ - ΤΗΛ. 38 40 568 ★ ΧΡΟΝΟΣ 19ος - ΑΡ. Φ. 178 ★ ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 1998

Ο ΑΝΟΙΚΤΟΜΑΤΗΣ

Γράφει ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

Παιδιά τότε, γερόντια τώρα, υπάρχουν ακόμα ανάμεσά μας αθόρυβα, αναπνέουν το βαρύ μολυσμένο αέρα και βουτηγμένοι στην ηχορύπανση ζουν άμπολλοι απ' αυτούς που άκουσαν το κάλεσμα της πατρίδας και ξενητεύτηκαν στην άλλη μεριά του Αιγαίου, για να μας θυμίζουν τον Οδυσσέα του Έθνους και την καρτερικότητα του λαού του.

Στην από κει λοιπόν μεριά του Αιγαίου το 1922 στα νηώματα του Τουλού Μπουνάο βρέθηκαν μαζί στον ίδιο λόχο, στην ίδια διμοιρία, στο ίδιο αμπρί να πολεμάνε με τους Τούρκους και τις κακοκαιρίες ο Μπάμπης ο Κόττας (Μπαντζάκας) και ο Φώτης ο Πλέσας.

Μέσα στ' αμπρί που τόχανε σκάψει στο βράχο οι ίδιοι και τό 'χανε σκεπάσει με κορμούς από δέντρα και λάσπη πέρασαν πολλές από τις ώρες τους ξαπλωμένοι ο ένας στ' αριστερά κι' ο άλλος από δεξιά, έχοντας για συντροφιά στο βάθος το παραγώνι που καιγε στις παγερές νύχτες χοντρά κούτσουρα χωρίς φλόγα και πολύ καπνό.

Χειμώνας καιρός. Πού να βγεις έξω από το κρύο. Μέρα νύχτα η υγρασία μούσκευε τα πλάγια του σκαμένου βράχου και έφτανε ίσαμε κάτω πούχαν τη στρωματάδα και πατάγανε στο χώμα, υγραίνοντας τις κουβέρτες τους και περονιάζοντάς τους μέχρι το κόκκαλο. Η λιγοστή φωτιά τι να σου κάνει. Έκοβε λίγο το κρύο και ζέσταινε τον αέρα έτσι που να γίνεται υποφερτή η ανάσα. Μα το κακό δε διορθωνόταν. Πάντα στην πρώτη γραμμή, έτσι γίνεται και η μόνη παρηγοριά είναι να καρτεράς και να προσμένεις μέχρι να 'ρθούν οι αντικαταστάτες σου από κάτω την εφεδρεία μισή ώρα δρόμο. Μα μέχρι να περάσει η βάρδια νόμιζες ότι ένας αιώνας είχε διαβεί.

Πώς την έβγαζαν στ' αμπρί; Ένας Θεός ξέρει. Την ημέρα οι ώρες πέρασαν πιο γρήγορα, μα τη νύχτα και όταν μάλιστα δεν έκαναν κινητή βάρδια, ήταν ατέλειωτες. Την ανία τους την έσπαγε το κουβεντολόι και θάταν προνόμιο για τον καθένα να χε συντροφιά τον Μπάμπη Μπαντζάκα, ο οποίος δεν σταμάταγε να λέει ιστορίες και παράξενα περιστατικά που σ' έκανε να τα

(Συνέχεια στη σελίδα 3)

ΟΙ ΑΞΙΕΣ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Ως αξία, από φιλοσοφική και αφηρημένη έννοια θα μπορούσαμε να ονομάσουμε την ιδιότητα ή τον χαρακτήρα αυτού που είναι όχι μόνο επιθυμητό αλλά και επιθυμητέο.

Έτσι αξία είναι μια έσχατη εκτιμητική αρχή και ένα υπέρτατο κριτήριο με βάση το οποίο εκτιμούμε τα δημιουργήματα του ανθρώπου και τις πράξεις ή τις εκδηλώσεις του.

Από την οικονομία και τα υλικά αγαθά που προσδιόρισαν την έννοια της αξίας με κύριους εκφραστές τους Άνταμ Σμιθ, Ρικάρντο, Κάρεϋ και Μαρξ, η έννοια της αξίας πέρασε βαθμιαία στις ψυχικές ιδιότητες και στη σφαίρα του πνεύματος γενικότερα.

Ο όρος αξία υπό άλλη όμως ονομασία έχει μακροχρόνια ιστορία. Τις αξίες τις συναντάμε στα Ομηρικά Έπη, στον Ησίοδο, στους Τραγικούς, στους Κλασικούς φιλοσόφους, τον Πίνδαρο και ιδιαίτερα στον Πλάτωνα με τη μορφή των ιδεών και την σχετική θεωρία του που υποστήριξε σθεναρά μέχρι τις τελευταίες στιγμές της ζωής του.

Τον όρο **αξία**, πρώτοι τον έπλασαν οι Στωϊκοί. Στην αυγή των νεότερων χρόνων συναντάμε τη λέξη αξία με ειδικό θεολογικό νόημα στους πιο αντιπροσωπευτικούς λόγιους της εποχής.

Οι αξίες έχουν την ιδιότητα να μην τις αντιλαμβανόμαστε με τη λογική. Οι περισσότεροι δεν γνωρίζουμε τις αξίες πλην όμως τις ζούμε και τις αισθανόμαστε με όλη μας την ψυχή και τις πλησιάζουμε με όλη μας την ύπαρξη.

Πολλοί επεχείρησαν να κάνουν μια ταξινόμηση και διαβάθμιση των αξιών. Τοποθέτησαν στην κατώτερη βαθμίδα τις αξίες των αισθητηρίων και τις βιολογικές, πιο πάνω έβαλαν τις θεωρητικές και καλλιτεχνικές αξίες και υπέρνω αυτών έταξαν τις εθνικές, ηθικές και θρησκευτικές αξίες.

Οι αξίες έχει ακόμη υπο-

στηριχθεί ότι είναι «ετερώνυμες» γιατί προέρχονται από παράγοντες έξω από τον άνθρωπο κειμένους, έχουν

Του ΝΙΚΟΥ ΑΝΑΣΤ. ΠΑΠΑΝΔΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

δηλαδή προέλευση θεϊκή. Οπαδοί της θεωρίας της ετερονυμίας με τις αποκλήσεις της υπήρξαν ο Σωκράτης, ο Πλάτων, ο Σπινόζα και ο Έγκελ.

Επίσης έχει ακόμη υποστηριχθεί ότι οι αξίες είναι «αυτόνομες» δηλαδή οι άνθρωποι έφθασαν στον καθορισμό των αξιών βοηθούμενοι από την πείρα των. Ο κώδικας δηλαδή των αξιών είναι ανθρώπινο δημιούργημα και οφείλεται σ' αυτόν τούτο τον άνθρωπο. Οπαδοί της θεωρίας αυτής οι υλιστές φιλόσοφοι με αρχηγό τον ιδρυτή της θετικής φιλοσοφίας Φρ. Νίτσε.

Από τους κυριότερους όμως εκπροσώπους της αυτονομίας είναι ο μεγάλος φιλόσοφος των νεωτέρων χρόνων Καντ, ο οποίος με το μνημειώδες έργο του «Κριτική του καθαρού λόγου» και με το επίσης αξιόλογο έργο του «Κριτική του πρακτικού λόγου» άνοιξε νέους ορίζοντες στη φιλοσοφική έρευνα και δέχθηκε πως οι αξίες δεν καθορίζονται από θεία βούληση ή άλλη θέληση που βρίσκεται έξω από εμάς, αλλά από εμάς τους ίδιους.

Σύμφωνα με την θεωρία του Καντ, ο κόσμος των αξιών και του Αγαθού, προϋπάρχει της πράξης και δεν τον γεννά η βούληση του ανθρώπου.

Από τις κυριότερες αξίες θα μπορούσα να αναφέρω την φιλοπατρία, την πειθαρχία, τον αγώνα, τη θυσία, το καθήκον, την πρόοδο, την ευθύνη, τη σοφία, την ισχύ, το κάλλος, την τιμιότητα, τη φιλία, την αλήθεια.

Γεννάται έτσι το ερώτημα: Η εποχή μας είναι εποχή αξιών. Την απάντηση μπορεί ο καθένας σας να τη δώσει μόνος του.

Η σημασία όμως των αξιών είναι ανυπολόγιστη για τη ζωή, είναι αυτή η

ζωή. Ο πολιτισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνο συνεξάρτηση αξιών από τις οποίες αντλούμε δυνάμεις

για δημιουργία και δράση.

Στις αξίες στηρίζονται τα έθνη που ή μεγαλουργούν ή μισούνται και εξαφανίζονται.

Οι αξίες μας ανυψώνουν υπέρνω της πραγματικότητας και κατανοούμε ότι είμεθα ελεύθεροι άνθρωποι, γιατί αυτές δίνουν νόημα στη ζωή μας και από αυτές εξαρτάται ο χαρακτήρας και η κοσμοθεωρία μας.

Τέλος θα μπορούσα να υ-

ποστηρίξω πως οι αξίες είναι οι απειροπληθείς στον χρωματισμό διαθλάσεις του Αιώνιου Φωτός στην ανθρώπινη ψυχή και η βαθμιαία εξέλιξη αυτού του Θεού δια της Ιστορίας.

Σημείωση: Το παραπάνω άρθρο υπήρξε θέμα τηλεοπτικής συζήτησης που έγινε στον τηλεοπτικό σταθμό ΤΗΛΕ-ΤΩΡΑ την Παρασκευή 12-6-1998 και στην εκπομπή ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΧΩΡΙΣ STOP μεταξύ του Δημοσιογράφου Κώστα Χατζηδάκη, του γράφοντος και του οικιστού - πολεοδόμου του Πανεπιστημίου του Γέιλ των ΗΠΑ κ. Σπηλιόπουλου.

ΤΟΠΙΚΑ ΝΕΑ

⇒ Το Κοινοτικό Συμβούλιο Επιταλίου ψήφισε ομόφωνα τις πιο κάτω πιστώσεις:

1) Για τον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Επιταλίου το ποσόν των 500.000 δραχμών για την αποκατάσταση των ζημιών που υπέστη από την πρόσφατη διάρρηξη.

2) Για τον Πολιτιστικό Σύλλογο Επιταλίου το ποσό των 200.000 δρχ.

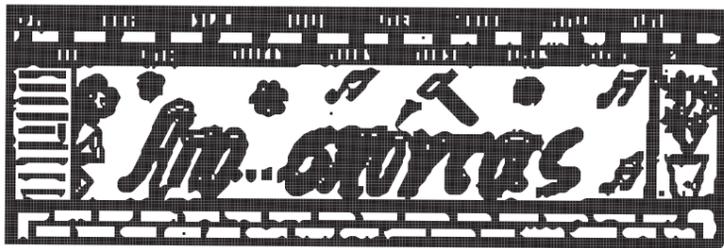
3) Για τον Αθλητικό Όμιλο «ΑΛΦΕΙΟΣ» το ποσόν των 300.000 δραχμών.

⇒ Το Κοινοτικό Συμβούλιο επίσης βράβευσε με χρηματικό ποσό την Αθανασία Πέρρα που ήρθε πρώτη στο μήκος στο σχολικό πρωτάθλημα Νοτίου Ελλάδος. Η επίδοσή της ήταν 5,21 μ., και προκρίθηκε για την Κύπρο.

⇒ Βράβευσε επίσης με χρηματικό ποσό και την Γαρυφαλιά Αντωνοπούλου που ήρθε πρώτη και αυτή στα 400 μ. με επίδοση 57.88 και προκρίθηκε για την Κύπρο. Και οι δυο πρωταθλήτριες ανήκουν στον Α.Ο. «ΑΛΦΕΙΟΣ».

⇒ Οι προτάσεις του Νέου Δήμου Βώλακος για τα έργα του πακέτου Σαντέρ είναι: Παραλιακή οδός Κατακόλου - Ζαχάρω. Αξιοποίηση αεροδρομίου Επιταλίου, Αξιοποίηση εργοστασίου ΑΙΓΑΙΟ, Προστασία Αλφειού, Κατασκευή κτιρίου Ενιαίου Λυκείου, Ίδρυση Τριτοβάθμιας Σχολής, Ανάπτυξη - Αξιοποίηση Δέλτα Αλφειού, Εκσυγχρονισμός αρδευτικού δικτύου ΧΥΤΑ, αποχέτευση και βιολογικός καθαρισμός Δήμου Βώλακος.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου
Ο ΑΛΦΕΙΟΣ
εύχεται σε όλα τα μέλη του
ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
και ραντεβού τον Σεπτέμβρη.

●●● ΗΡΘΕ το καλοκαίρι, το νέφος, και κάτι εκκαθαριστικά της Εφορίας ΑΣΗΚΩΤΑ.

●●● Ο ΚΥΡΙΟΣ Δρυς βλέπετε, θέλει πολλά ΔΙΣ και ΤΡΙΣ. Αλί και τρίς αλί.

●●● ΑΧ αυτές οι Βρυξέλλες θα μας φάνε σαν τα ΛΑΧΑΝΑΚΙΑ τους.

●●● ΠΟΛΥ γκλαμουριά έπεσε. Κόκκινα χαλιά, συνολάκια «ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ» και όχι μόνο.

●●● ΕΙΔΑΜΕ χειροφιλήματα ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΑ και υποκλίσεις. Και τι δεν είδαμε. Η βασιλική αύρα βλέπετε!

●●● ΣΤΗΝ αντίπερα όχθη όμως, έπεφτε το ξύλο της ΑΡΚΟΥ-ΔΑΣ.

●●● ΜΑΤ, εργαζόμενοι, ρεπόρτερς, δακρυγόνα, είχαν γίνει ένα. Άλλοι οριζοντίως και άλλοι καθέτως (ξάπλα).

●●● ΑΛΛΟΥ ο παπάς και αλλού τα ράσα του. Όχι αυτό δεν πηγαίνει εδώ. Άλλού οι κάμερες και αλλού οι φακοί.

●●● ΣΤΑ κεφάλια και όπου λάχει. Φακοί επαφής μιας χρήσεως που λέμε. (Αυτά συμβαίνουν και εις Παρισίους παρακαλώ).

●●● Η ΕΛΛΑΔΑ ξύνει κάπως έτσι. Το «Ευστό» και η ΨΩΡΑ στο προσκήνιο. Τι ΨΩΡΟΚΩΣΤΑΙΝΑ θα ήταν αν δεν είχε και λίγη ψώρα!

●●● ΤΟ ΜΟΥΝΤΙΑΛ άρχισε κι εμείς, εκτός. Στη Γιουροβίζιον πήγαμε, είπαμε ένα τραγούδι και πήραμε την προτελευταία θέση. Στη Χαβάη για τη ΜΙΣ Γιούνιβερς... ουραγοί.

●●● ΟΠΩΣ βλέπετε, έξω δεν πάμε καλά. Μα μήπως πάμε μέσα; Λένε οι κακές οι γλώσσες.

●●● ΜΑ γιατί, μια χαρά λιτότητα έχουμε. Μάθανε πως περνάμε καλά, και πλακώσανε και οι ΚΑΜΠΙΕΣ.

●●● ΣΤΟΥΣ ΒΙΠΣ πολλά κλειδιά της πόλεως μοιράσαμε. Στον Αλέν Ντελόν δεν θα έπρεπε να του δώσουμε μια ΑΡΜΑΘΙΑ κλειδιά;

●●● ΚΙ ΕΚΕΙ που λέγαμε έξω δεν πάμε καλά, να και ο «Χρυσός Φοίνικας».

●●● ΠΑΝΤΩΣ έφθασε στον ΜΑΞΙΜΟΥ. Πήγαινε, πήγαινε, πήγαινε. Ποιός; Ο Θόδωρος ο Αγγελόπουλος ντε! Νόμιζε ο άνθρωπος πως γύριζε ταινία και πήγαινε, πήγαινε. Τώρα θα έχει φθάσει.

●●● ΕΙΔΑΤΕ ο Μπαμπινιώτης, ΞΕΠΟΥΛΗΣΕ. Τι τα θέλετε, το βιβλίο σας για να γίνει μπεστ σέλερ ή πρέπει να φάτε ένα ΧΑΣΤΟΥΚΙ, ή να βρίζετε κάποιους(;).

●●● ΔΗΛΑΔΗ το ξύδι που το λέμε «ΤΟΥΡΚΟ» πρέπει να θυμώσει; Ε, τότε ας πιεί ξύδι.

●●● ΟΙ ΠΛΑΖ περιμένουν. Κάπου θα υπάρχει καμιά ξέφραγη ακτή, γιατί αλλού... ΒΟΥΤΙΑ και χιλιάρικο.

●●● ΑΦΗΣΤΕ που νομίζετε πως είμαστε στην κολυμπήθρα του ΣΙΑΩΑΜ. Πλάτη με πλάτη ή καλύτερα χιλιάρικο με χιλιάρικο!

●●● ΑΠΟ πληροφορίες που είχαμε, στις αρχές Ιουνίου έγιναν τα εγκαίνια του περιπτέρου στη θάλασσά μας.

●●● ΤΩΡΑ λοιπόν πού αλλού; «Παρά θιν' αλόζ» όλοι για ουζάκι και μεζεδάκι.

●●● ΚΑΙ άλλα εγκαίνια έγιναν σε κέντρο που είναι απέναντι από τον Άγιο Γεώργιο πριν τη γέφυρα. Καλές δουλειές.

●●● Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ στη διασταύρωση, ήταν πολύ χαμηλά. Γιατί τόσο χαμηλά; Για αυτοκίνητα είναι, ή για παπούτσια;

●●● ΚΑΙ εκεί που λέγαμε ότι τελείωσε το ξύλο της αρκούδας, ξαναμανά τα ΜΑΤ, αδιόριστοι καθηγητές, κλομπς, ρόπαλα και πέτρες, έδιναν μάχη σώμα με σώμα.

●●● ΤΙ ΝΑ γράψω τώρα. Εδώ οι καθηγητές μου βάζουν δύσκολα και δίνω άσπρη κόλα.

●●● ΕΣΕΙΣ για πιάστε ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΑ και πάρτε και κανένα κράνος.

●●● ΕΙΔΑ κι' εγώ κάτι φρεσκογυαλισμένα μάρμαρα (ΕΛΓΙΝΙΑ) και είπα. Τι... ωραία που είναι, σα ψεύτικα, σα πλαστικά. ('Έπεσε χλωρίνη και παρκετινή!)

●●● ΑΥΤΟΙ είναι οι συντηρητές των κλοπιμαίων του Αρχαιοελληνικού μας πλούτου.

●●● ΤΑ ρούχα που θυμίζουν τη δεκαετία του '80 προτείνει η μόδα. Οι ξανθές, οι Ορίτζιναλ και μη, δεν πέφτουν με τίποτα. Η μόδα τις θέλει στην πρώτη θέση. Πώς να το κάνουμε, αφού «οι άνδρες προτιμούν τις ξανθιές».

●●● ΑΥΤΑ που γράφω δεν ξέρω πότε θα τα διαβάσετε. Ένα καλό καλοκαίρι σας εύχομαι γειά σας.

ΜΠΕ-ΠΑ

●●● Υ.Γ.: Α! Ξέχασα να σας πω. Εμείς ραντεβού τον Σεπτέμβρη.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ

ΑΠΟΡΙΕΣ

Σύμφωνα με τους κανόνες της Δημόσιας Οικονομικής όλοι οι Έλληνες πολίτες πληρώνουν φόρους σύμφωνα με τα εισοδήματά τους, με σκοπό το Δημόσιο να έχει τα απαιτούμενα έσοδα προκειμένου να πληρώνει τους μισθούς των οργάνων του, τα οποία έχουν σκοπό και καθήκον να υπηρετούν τον κυρίαρχο Λαό που πληρώνει.

Απορώ όμως εγώ ο απλός πολίτης με το κοινό μυαλό και δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί ο Τύπος και τα ΜΜΕ πανηγυρίζουν επειδή λέει ο κ. Προϊστάμενος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών, ώρισε λέει τέσσερους Εισαγγελείς να διεξάγουν ανακρίσεις για τα διαπλεκόμενα συμφέροντα. Και νά ότι ο κ. Προϊστάμενος γεννήθηκε

πριν 49 χρόνια, και νά πότε εισήλθε στο Δικαστικό Σώμα και να φωτογραφίες ολοσέλιδες του κ. Προϊσταμένου με πεντάσπηλους διθυράμβους, και νά ότι είναι Έλληνας Ντι Πιέτρο και πάει λέγοντας.

Γιατί; Γιατί ο κ. Προϊστάμενος έκανε το καθήκον του και τη δουλειά του για να προστατεύσει τους πολίτες αυτού του δύσμοιρου τόπου που πληρώνουν φόρους για να παίρνουν το μισθό τους οι Δημόσιοι λειτουργοί.

Αυτό δεν μπόρεσα να το καταλάβω, όπως δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω γιατί οι επιβάτες χειροκροτούν όταν προσγειώνεται το αεροπλάνο.

Τώρα μετά από αυτούς τους πανηγυρισμούς αν θα μάθετε το αποτέλεσμα να μου το πείτε και μένα.

Παρατηρητής

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Κρυφοί μου πόθοι: ονειρεμένα φτερουγίσματα νεανικά μου χρόνια αγαπημένα.

Ελπίδες πλήθος της ζωής μου αντιφεγγίσματα στις σκοτεινές τις ώρες αφημένα

Και μονοπάτια μου κρυφά κι' αστείρευτα από ανθούς λογής και πρασινάδες.

Λόγια κρυφά, αγαπημένα κι' απονήρευτα κι' ύστερα, τόσοι χαλασιάδες...

Η απαντοχή πούταν για κάτι το απλησίαστο κι' ύστερα η θλίψη αργοφερμένη.

Τ' όνειρο του ύπνου το βαθύ κι' ανεξιχνίαστο κι' οι φίλοι μου οι αγαπημένοι.

Και η μορφή μου, που σαν κάτι την στοχάστηκα αγνή, απαλόφερτη γαλήνη, κι' όμως το είδα στον καθρέφτη πως γελάστηκα πως συφορά μου φέρνει και οδύνη.

Κώστας Επιταλιώτης

«ΕΠΙΤΑΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

♦
Ιδιοκτήτης
Σύλλογος «ΑΛΦΕΙΟΣ»
Γραφεία: Πατησίων 4
3ος όροφος - Αθήνα

♦
Εκδότης:
Νίκος Παπανδρινόπουλος
Πατησίων 4
3ος όροφος - Αθήνα

♦
Υπεύθυνος κατά νόμον:
Το Διοικητικό Συμβούλιο

♦
Υπεύθυνος Τυπογραφείου:
Ιάκ. Ματαφιάς
Σωνιέρου 17 - Πλ. Βάθη
Τηλ. 52 20 987 - Fax 52 29 653

♦
Ετήσιες συνδρομές:
Ιδιώτες Δοχ. 400
Δήμοι - Κοινοτή-
τες - Εταιρείες » 1.000

♦
Οι συνδρομές να στέλνονται
στη διεύθυνση:
Σύλλογος «ΑΛΦΕΙΟΣ»
Πατησίων 4 - 106 77 Αθήνα

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Ο Σύλλογος Διδασκόντων του Δημοτικού Σχολείου Επιταλίου και ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων ευχαριστούν τον Πρόεδρο της Κοινότητας Επιταλίου κ. Μπάμπη Αθανασίου για την οικονομική ενίσχυση που προσέφερε για την πραγματοποίηση ημερήσιας εκδρομής στα Καλάβρυτα.

Ο ΝΟΩΝ ΝΟΕΙΤΩ

Πολλοί edιάβασαν στην εφημερίδα μας το κείμενο «ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ», λίγοι κατάλαβαν νομίζω το νόημα αυτού και πολλοί λιγότεροι ίσως έβγαλαν το σωστό συμπέρασμα από αυτό.

Μερικοί -κατ' ομολογίαν- ούτε καν το διάβασαν όπως κάνουν κάθε φορά, οι οποίοι διαβάζουν μόνο τα του χωριού μας και οπωσδήποτε τα κοινωνικά και μόνο.

Αυτών όμως που οι «κεραίες» τους έπιασαν τα μηνύματα (όσο η παιδεία τους το επιτρέπει) κατάλαβαν ορισμένα πράγματα.

Δυστυχώς όμως είναι ολίγοι. Γιατί ήταν ένα κείμενο με βάθος πολύ, επιστημονικά και παραβολικά γραμμένο, εις το οποίον κρύβεται και κάποιο «μυστήριο»...

Μυστήριο που για να το δει κάποιος καθαρά, θα χρειαζόταν τον κώδικα των βιβλίων των Αρχαίων Ελλήνων Σοφών. Εύκολο πράγμα;

Εδώ δεν τον «έσπασαν» επιστήμονες ερευνητές όλου του κόσμου που προσπαθούν τόσα χρόνια να αποδείξουν πως η Μυθολογία δεν είναι παραμύθι, αλλά αυτή η αλήθεια.

Ο Προμηθέας λοιπόν είναι «η ανθρώπινη πρόνοια» ενώ ο αδελφός του ο Επιμηθέας «η ανθρώπινη πείρα». Εγώ δεν θα ασχοληθώ, ούτε διανοούμαι να κάνω κριτική σε ένα τόσο σοβαρό κείμενο, αλλά ας μου επιτραπεί να πω τούτο.

Τέτοια κείμενα, όπως ο «ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ» με την ελεύθερη σκέψη που το διακρίνει, πρέπει να γράφονται, να διαβάζονται, αλλά και να μελετούνται.

Και αφού ο Προμηθέας ήρθε και μπήκε στην εφημερίδα μας, καλώς ή κακώς, οφείλουμε να τον υποδεχτούμε και να τον μελετήσουμε.

«Γιατί ο κακομοίρης, πάσχισε να μας δώσει τα γράμματα, τους αριθμούς, την καλλιέργεια της γης, την εξημέρωση των ζώων που γίνανε κατοικίδια και χρήσιμα, τη Ναυτιλία, την Ιατρική, όλες τις γνώσεις και ακόμη μας φανέρωσε τα μέταλλα στην καρδιά της γης.

Πολλά του χρωστάμε του Προμηθέα, της δικής μας δηλαδή «Πρόνοιας...».

Όσο για τον Επιμηθέα, λένε πως αυτός δεν ήταν και πολύ έξυπνος, γιατί συν τοις άλλοις δεν επέβλεψε ενώ είχε δώσει εντολή, να μην ανοίξει η γυναίκα το μπαούλο με τα ελαττώματα. Ευτυχώς που πρόλαβε και καπάκωσε την ελπίδα, η οποία έμεινε μέσα και μας κάνει να ελπίζουμε...

Καλό καλοκαίρι εύχομαι και καλές διακοπές. Και μη ξεχάσετε τώρα που τα παιδάκια θα χρησιμοποιούν τα ποδηλατάκια τους να πάτε να βγάλετε άδειες.

SANAS

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ

Ο Μανώλης Γεώργιος το Ι. και η Στυλιανή Δήμου του Μ. παντρεύτηκαν στην Πεύκη Αττικής.

Να ζήσουν ευτυχισμένοι.

ΕΠΙΤΥΧΙΑ

– Ο Θανάσης Μαστορόπουλος επέρασε στο Centennial College στο Τορόντο Καναδά.

Συγχαρητήρια.

ΘΑΝΑΤΟΙ

– Πέθανε στην Αθήνα καί κηδεύτηκε στο Επιτάλιο ο Κων/νος Αυγουστίνος.

– Πέθανε καί κηδεύτηκε στον Πύργο η Χριστούλα Κουρή - Κορύζη χα Μωυσή, ετών 78.

– Πέθανε στην Αθήνα καί κηδεύτηκε στο Επιτάλιο ο Βασίλης Σωτηρακόπουλος.

– Πέθανε καί κηδεύτηκε στην Αθήνα η Δημήτρω Κούκιου - Κωστοπούλου.

Τους οικειούς των εκλιπόντων συλλυπούμεθα θερμά.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Η οικογένεια Κων/νου Αυγουστίνου, ευχαριστούμε ό-

λους τους φίλους και συγγαριανούς, που συμμετείχαν στο βαρύ πένθος μας για τον αδόκητο θάνατο του συζύγου και πατέρα μας Κωνσταντή Αυγουστίνου.

Ευχαριστήρια επιστολή-οικογένειας Φώτη Καπόπουλου προς τον Πρόεδρο της Κοινότητας Επιταλίου και το Κοινοτικό Συμβούλιο

Η οικογένειά μου θέλει και δημόσια να ευχαριστήσει εσάς και όλο το Κοινοτικό Συμβούλιο του χωριού μας, για την ομόφωνη απόφαση που πήρατε να αναλάβει η Κοινότητα όλο το κόστος του επίπλου της βιβλιοθήκης στη μνήμη «ΔΙΟΝΥΣΗ ΚΑΠΟΠΟΥΛΟΥ».

Τέτοιες αποφάσεις, εκτός από την συναισθηματική τους πλευρά ανεβάζουν το κοινωνικό και πολιτιστικό επίπεδο των συμπολιτών μας.

ΔΩΡΕΑ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗ

Η Γεωργία Κ. Αυγουστίνου και οι Βασίλειος και Χαράλαμπος Κ. Αυγουστίνος προσέφεραν στο Σύλλογο το ποσό των 30.000 στη μνήμη του Κων/νου Αυγουστίνου.

Στο ΝΙΚΟ ΓΚΙΟΚΑ που οκοιώθηκε στις 10 Ιουλίου 1948

Πονεμένη μας Μητέρα που τα βόλια σε χτυπούσαν έγειρες εις το πλευρό μας να ελευθερωθείς.

Και με 3η Ταξιαρχία Ρίμινι της Ξακουστής έτρεξες και συ αδελφέ μου για να αγωνιστείς.

Ήσουν ο τολμηρός Λοχίας μέσα στο Λόχο διαλεχτός ταξιαρχίας το καμάρι των τριάντα διαλεχτός.

Μα ο Γιαννούλης Λοχαγός σου στη σχολή λέει να μπεις. Το καθήκον με προστάζει είπες μες στη μάχη να βρεθείς.

Στην Κολοκύθα ύψωμα μάχεσαι σαν λιοντάρι καυτό το βόλι έφτασε... κρίμα το παληκάρι.

Πενήντα κλείνεις ακριβώς αυτόν τον μήνα χρόνια πούγινες αστέρι λαμπερό για να φωτίζει αιώνια.

Πολλά στέλνεις μηνύματα σε τούτη εδώ τη φύση μια τέτοια όμως εποχή να μη ξαναγυρίσει.

Αιωνία σου η μνήμη αγαπητέ αδελφέ Νίκο

ΝΙΚΗ ΓΚΙΟΚΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΤΑΜΙΑ

Βρυσιώτη-Πατσαριδίδη Αφροδ.	5.000
Καρατζαφέρη Γεωργία	5.000
Γκοτσοπούλου Ευδοκία	2.000
Τριαντοπούλου-Κανατσέλη Ε.	4.000
Κοροβέσης Παναγ.	2.000
Παπαγιάννη-Καπουλέα Αθαν.	5.000
Καρτάλου Ζ. Μαίρη	5.000
Καρτάλου Π. Μίτσα	5.000
Μαστορόπουλος Γεώργ. Δολ. Καν.	50
Γεωργία Κ. Αυγουστίνου	5.000
Μαραγκόπουλος Φώτιος	2.000

Αγαπητέ αναγνώστη και φίλε των «Ε.Ν.»

* Μην ξεχνάς να στείλεις τη συνδρομή σου

* Μην ξεχνάς ότι εσύ στηρίζεις την έκδοση της εφημερίδας μας

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ SERVICE ELECTRIC

* ΑΥΤΟΜΑΤΕΣ ΓΚΑΡΑΖΟΠΟΡΤΕΣ
* ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΣΥΝΑΓΕΡΜΩΝ

ΤΗΛ.: ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ: 6003006
ΚΙΝΗΤΟ: 093 - 229385

TAXI
ο Φώτης

Τηλ. οικίας 71373

Τηλ. Περιπτ. 71448
Καφην. 71971

ΕΠΙΤΑΛΙΟ

71233

Ο ΑΝΟΙΧΤΟΜΑΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)
πιστεύεις, γιατί ήταν ασταίρευτος στο να σκαρφίζεται δήθεν παθήματά του είτε στο χωριό είτε στη διάρκεια της εκστρατείας.

Εκείνο το βράδυ, παραμονή πρωτοχρονιάς, και δεν έλεγε να φέξει. Ύπνος δεν τους κόλαγε και το σιγάρο πήγαινε σύννεφο μέσα στ' αμπρι. Με την κουβέντα θυμήθηκαν την Αγουλινίτσα τους κι' έκαναν τη σκέψη αν θα ζούσαν τον άλλο χρόνο, νάναι σπίτια τους, να περάσουν μαζί με τους δικούς τους τις Άγιες γιορτές. Όπου ο Μπάμπης θυμήθηκε τους καλλικαντζάρους και άρχισε την ιστορία.

– Ρε Φώτη, του λέει, έχεις δει ποτέ σου καλλικαντζάρια;

Ο Φώτης που του άρεσε να τον ακούει να διηγείται, του κέντρισε το ενδιαφέρον.

– Όχι Μπάμπη, του απαντά με σοβαρότητα, δεν έτυχε να συναντήσω καλλικαντζαράιους στο δρόμο μου. Ξέρεις αυτές τις μέρες μετά τα Χριστούγεννα και μέχρι τα Φώτα γυρίζω νωρίς στο σπίτι, γιατί όταν αργά φωνάζει ο πατέρας μου. Εσένα σουλάχε να δεις κανένα;

Πολλές φορές φίλε μου, του λέει ο Μπάμπης, κουνώντας ενδεικτικά τα χέρια του. Άλλο να σου λέω και άλλο να τα βλέπεις. Θυμάμαι πέρυσσι που τα συνάντησα δυο μέρες πριν τα Θεοφάνεια. Κατέβαινα από το δρόμο για να πάω σπίτι μου και ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Εκεί κοντά στα Βελισσαρέϊκα, πούναι η βρύση, νάσου ένα σωρό απ' αυτά τα παγανά άρχισαν να μπερδεύονται στα πόδια μου και δε μ' άφιναν να προχωρήσω. Ήταν σα διαόλια σου λέω. Άλλο ήταν κουτσό, άλλο με ένα χέρι, άλλο με μακροά μούρη και σουβλερή μύτη, άλλο ξεγκοφιασμένο ή χωρίς δόντια. Φορούσαν παληόρουχα, σκισμένα παπούτσια ή σιδερένια σανδάλια, σκουφιά στραβά ή φέσια με φούντα που κρεμόταν στη γη, ή παντελόνια που ήταν σκισμένο το ένα μπαντζάκι. Έτρεχαν δώθε - κείθε και έβγαζαν φωνίστες από τις οποίες δεν καταλάβαινες τίποτα και δε μ' άφιναν να κάνω ρούπι.

– Και συ μωρέ Μπάμπη, τον

ρωτά με αγωνία ο Φώτης, πώς τους ξέφυγες;

– Να, του λέει, είχα πάντα μαζύ μου σπίρτα. Άναβα ένα και τους το πέταγα και κείνα λαγύγανε. Τότε προλάβαινα και ένα να δυο βήματα. Μα ύστερα ξαναγύριζαν, μαζεύντουσαν και μπερδεύντουσαν στα πόδια μου. Γιαυτό μέχρι που να φτάσω σπίτι μου άναβα συνέχεια σπίρτα. Εκείνο το βράδυ χάλασα όλο το κουτί.

– Πώς διάβολο, λέει ο Φώτης, και δε μούτυχε και μένα τέτοιο μπουλούκι καλλικαντζαράιους να δω πως είναι. Αν περάσω κι εγώ καμιά φορά από κεί το δωδεκαήμερο που βγαίνουν αυτά τα παγανά απάνω στη γη λες να τα ιδώ;

– Αποκλείεται, του απαντά με σοβαρότητα.

– Γιατί ρε Μπάμπη, ρωτάει με απορία ο Φώτης.

– Διότι άμα βλέπουν εσένα, φοβούνται και κρύβονται.

– Και σε σένα γιατί δεν κρύβονται όταν σε βλέπουν;

– Επειδή ξέρουν ότι εγώ τα βλέπω και τους ανάβω σπίρτα για να φέξει, ώστε να μην τα πατήσω.

– Και γω πώς ξέρουνε ότι δεν τα βλέπω.

– Μα τα καλλικαντζάρια τους ανθρώπους τους χωρίζουν σε ανοιχτόματηδες και σε στραβούς. Εμένα με ξέρουνε ότι είμαι ανοιχτομάτης. Άμα ιδούνε εσένα λένε, «να ένας στραβός, κάντε πέρα μη μας πατήσει». Και κρύβονται. Κατάλαβες γιατί δεν μπορείς να τα ιδείς.

Και ο Φώτης που δεν πίστευε τις φανταστικές ιστορίες του, μα που ήταν χάρμα να τις ακούει τον άφινε να τις λέει γιατί έτσι έσπαξε η μονοτονία κι' έπαιρνε κάποιο νόημα η προσημονή εκεί στη ράχη του Τουλού - Μπουνάφ, τις άγιες και παγερές νύχτες εκείνου του χειμώνα. Έτσι πίστευε πως η νύχτα θα περάσει και θα ξημερώσει και θάρθει άλλη νύχτα και άλλη μέρα και πολλές νύχτες και πολλές μέρες μέχρι την ποθητή εκείνη της επιστροφής στο σπίτι του και στους δικούς του.

Επιτυχημένη ήταν η παρουσία της ομάδας μπάσκετ του ΑΛΦΕΙΟΥ Επιταλίου, στο πρωτάθλημα Β' κατηγορίας. Η ομάδα με την πολύ καλή της παρουσία τερμάτισε όγδοη. Στη φωτογραφία οι αθλητές μας Σπύρος Καμπάς, Ανδρέας Γκιόκας, Νίκος Κερατής, Νίκος Λάγιος, Αποστόλης Μορώνης (όρθιοι στη φωτό), Κώστας Καλογερόπουλος, Νίκος Καρτάλος, Αποστόλης Ασημακόπουλος (καθιστοί στη φωτό), Γιάννης Καλαθάς, Πάνος Καλαθάς, Γιάννης Παναγιωτόπουλος, Δημήτρης Νταής, Γιώργος Ρήγας, Θέμης Στασινοπούλας, Βασίλης Ασημακόπουλος, Δεξιά ο έφορος κ. Νίκος Χρονόπουλος και αριστερά ο προπονητής κ. Άγγελος Φουρκαλιδής.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ

Του ΝΙΚΟΥ ΑΝΑΣΤ. ΠΑΠΑΝΔΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Πολλές φορές ο κοινός αγώνας για την επιβίωση στα παλιότερα χρόνια, ανεξάρτητα από το μετερίζι που γινόταν, σφρηλάτησε φιλίες και εξέθρεψε εκτίμηση και αλληλοσεβασμό μεταξύ των συγγαριανών.

Ένας από τους καλούς μου αυτούς φίλους ήταν ο Κωνσταντής Αυγουστίνος. Ο Καλωσυνάτος, καταδεκτικός και ευγενικός Κωσταντής, που όταν με έβλεπε αργότερα μέσα από το ταξί του στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας, χωρίς να υπολογίζει το μποτιλιάρισμα και τη δυσχέρεια που προξενούσε στην κυκλοφορία, σταμάταγε και αφού κορνάριζε με χαιρετούσε καλωσυνάτα με την προσφιλή του έκφραση «Γιάσου πατρίδα, πότε θα πας κά;».

Νοικοκύρης ο Κωσταντής με το ταξί του από τη δεκαετία του '60 κατώρθωσε και έ-

κανε άριστη οικογένεια με δυο καλούς και ευγενικούς γιούς, με τη συμπαράσταση της εξαιρετης συζύγου του Γεωργίας, που εκτιμώ ιδιαίτερα. Και ότι ετοιμαζόταν να συνταξιοδοτηθεί ο Κωνσταντής, η Άτροπος του έκοψε το νήμα της ζωής βυθίζοντας την οικογένειά του στο πένθος.

Έτσι όμως είναι φίλε Κωσταντή, ο θάνατος δεν έχει παρηγόρια, όποτε και να έλθει, γιαυτό το κουράγιο και ο πανδαμάτωρ χρόνος είναι οι γιατροί στην περίπτωση αυτή.

Θα θυμάμαι όμως το τελευταίο του τηλεφώνημα που μου έκανε για να μάθει ποιά ήταν η κυρία για την οποία είχα γράψει στο προτελευταίο φύλλο της εφημερίδας κριτική, σε ένα ποίημά της, επειδή όπως μου είχε πεί του είχε αρέσει ιδιαίτερα. Όρα καλή Κωσταντή.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Παρακαλούνται οι συμπατριώτες, όπου κι αν βρίσκονται, όταν αρραβωνιάζονται, παντρεύονται ή βαφτίζουν τα παιδιά τους, μαζί με τις άλλες προσκλησεις ας στέλνουν και μια στα «Ε.Ν.», Πατησίων 4, Αθήνα, Τ.Κ. 10677 ή να αφήνουν το μήνυμά τους στο τηλ. 01-3840568 (υπάρχει αυτόματος τηλεφωνητής), έτσι ώστε να μπορούμε να ενημερώνουμε πληρέστερα την στήλη «ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ».

ΤΙΣ ΓΑΤΕΣ ΟΥΤΕ ΠΟΥ ΗΘΕΛΑ νά τις βλέπω μπροστά μου, δέν τις χώνευα. Τίς χτύπαγα μέ τό σκουπόξυλο καί τούς πέταγα πέτρες, γιατί μου σακατεύαν τά πουλάκια πού είχα στό κλουβί, γαρδέλια, άτσάραντους ή καναρίνια, πού τόσο τ' άγάπαγα.

Πηδάγαν πάνω στό κλουβί, όσο ψηλά κι άν τό κρέμαγα, τό ρίχναν κάτω μέ τό βάρος τους, τό πουλάκι άλαφιασμένο χτυπιόταν πέρα-δάθε, καί τότε ή βρωμόγατα τό άρπαζε μέ τά νύχια της άνάμεσα άπό τά σύρματα καί τό ξέσκιζε. Έτρωγε ό,τι προλάβαινε —τί νά φάει άλλωστε άπό τόσο δά κορμάκι όλο φτερά;— κι ύστερα έξαφανίζόταν για μέρες άπό τόν τόπο του έγκλήματος.

Σάν γύριζα κι έβρισκα δυο-τρια πούπουλα, μισή φτερούγα, κι άλλωτε μονάχα τό κεφάλι, κατακόκκινα άπ' τό αίμα του άθώου πουλιού, έμπηγα τά κλάματα άπ' τά νεύρα μου, μισούσα τίς γάτες όλου του κόσμου, κι έβριζα τίς γριές πού τίς ταΐζαν καί τίς μαζεύαν στή γειτονιά. Τότε μέ μισή καρδιά καθάριζα τό κλουβί, άντικαθιστούσα τή σπασμένη ποτίστρα, τήν ταϊστρα, διόρθωνα τήν κούνια, τά ξυλαράκια πού πάταγε τό πουλάκι καί τό κατέβαζα στό κατώϊ.

Έκεινή τή μέρα δέν έτρωγα άπ' τά νεύρα μου, άφορηή ζήτα άλλωστε, γιατί καθόλου δέ μ' ένοιωζε νά μένω θεοήσιτος. Τό 'κανα μάλιστα περισσότερο για τούς δικούς μου, έτσι, νά τούς σκάσω πού καθόλου δέν προσέχαν τό πουλάκι όσο έλειπα. Δέν έλεγα τό πουλάκι μου, κι άς ήταν άποκλειστικά δικό μου, γιατί γελάγαν καί μου λέγαν διάφορα, τό πουλάκι σου τουτό, τό πουλάκι σου κείνο· καί θυμόνα γιατί ντρεπόμουν νά τούς άπαντήσω.

Σέ λίγες μέρες τό ξέχναγα, μπλεκόμουν μέ τά παιχνίδια, σέ λίγο μέ τό σχολείο, έμπαινε κι ό χειμώνας. Όμως άργότερα, σάν ξάνοιγε ό καιρός, μέ ξανάπιανε ή ίδια μανία κι έψαχνα τά Σαββατόβραδα στήν άγορά τόν Κατρούλη μέ τό μεγάλο κλουβί, ν' άγοράσω καινούργιο πουλάκι μέ τήν άγωνία άν θά μου βγει καλό κι άν θά μάθει νά κελαδάει σάν τό άλλο, τό άδικοχαμένο μου.

Ό Κατρούλης ήταν ένας γερός πού έμενε όλομόναχος σέ μιá καλύβα άποκει άπ' τή γέφυρα του ποταμού, πάνω άπό τήν έθνική όδό, για κάτω λογαριάζαμε τή μεριά κατά τή θάλασσα. Τό μέρος εκείνο τό λέγαμε *Κολιραϊίκες παρράδες*.

Φόραγε πάντα μιá καμπαρντίνα καί κάτω άπ' αυτή, άντι για παντελόνι, χοντρές κάλτσες γυναικείες. Είχε ένα μαυριδερό τσιτωμένο μούτρο, σάν ποντίκι, μαλλι κατάμαυρο, κολλημένο στό κρανίο, τίγκα στή μπριγιαντίνη. Η φτηνή καρμπογια άναλίγωνε άπ' τή ζέστη καί συχνά έτρεχε στά μάγουλα. Κάποια πάθηση είχε, γιατί περπαταγε πολύ προσεκτικά, σάν έγγχειρισμένος· μάλλον θά πρέπει νά κατουριόταν, γι' αυτό άλλωστε καί τ' όνομα.

Δουλειά του ήταν νά πιάνει

Διήγηση

Φτού ξελευτερία*

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΙΛΙΟΥ

πουλάκια στήν ξώβεργα καί νά τά πουλάει στά γύρω χωριά. Στο δικό μας πού ήταν κομόπολη, τέως Δήμος μάλιστα, έρχόταν τά Σαββατόβραδα πού είχε μεγαλύτερη κίνηση ή άγορά για νά ξεδέψει κανένα πάρα πάνω.

Έκοβε βόλτες μέ τό μεγάλο κλουβί στό χέρι γεμάτο γαρδέλια. Έξω άπ' τά μαγαζιά πού ψώνιζε ό κόσμος, μπροστά στήν είσοδο του κινηματογράφου πού στριμωγνόμαστε για νά δούμε στήν ύπαιθρία προβολή της ταράτσας “*Τό κλωτσοσκούφι*” μέ τήν Άλίκη, ή άνάμεσα στους λούστρους πού περιμέναν τόν πελάτη ν' άπλώσει στό κασελλάκι τους τό πόδι μέ τό λερωμένο παπούτσι.

Τά ζευγάριωνε στήν καλύβα του εκεί στήν ποταμιά, άφοι τά τάιζε αύγό βραστό νά δυναμώσουν. Συχνά έκανε έπιμειξίες άνάμεσα στά είδη, ζευγάριωνε γαρδέλι μέ άτσάρανο, άτσάρανο μέ καναρίνι. Κι όταν κλωσσάγαν τ' αύγά τους καί βγαίναν τά πουλάκια, έφερνε τά σκαρούδια, μόλις λίγο πύκνωσε τό πούπουλό τους καί πιά τρώγαν μόνα τους, μέσα σ' ένα μεγάλο κλουβί καί τά πούλαγε.

Του έδειχνες ποιό ήθελες, κοίταγες νά διαλέξεις ένα ζωηρό κι όμορφο, εκείνος έχωνε άπό μιá μικρή πορτούλα ένα ζωωμένο κοκκαλιάρικο χέρι στό κλουβί, άνάμεσα στά πουλάκια πού πετάγαν άλα-φιασμένα πέρα-δάθε άν καί τόν γνωρίζαν, τό έπιανε μαλακά καί στό έδινε μέσα σέ μιá χαρτοσακκούλα ψαλιδισμένη γύρω-γύρω, νά παίρνει άέρα τό πουλί.

Σάν μου 'δινε ό Κατρούλης τή χαρτοσακκούλα πού μέσα σπαρτάριζε τό πουλάκι καί του πλήρωννα μιáμιση δραχμή για τά γαρδέλια, δυό για τόν άτσάρανο, σάν πιό σπάνιο είδος, καί πέντε τό σκέτο καναρίνι, εύχόταν νά μου ζήσει τό πουλάκι. Όμως στό δρόμο σκεφτόμουν πώς μάλλον θά έφτυνε τόν κόρφο του σάν έστριβα, νά μήν πιάσει ή εύχή, για νά ψωνίσω καινούργιο τήν άλλη έβδομάδα.

♦ ♦ ♦

Γύριζα στό σπίτι μέ τή σακκούλα προσεκτικά πιασμένη.

Σέ κάθε σπαρτάρισμα του πουλιού άνταρχιάζα καί του ψιθύριζα δυό λόγια τρυφερά, όμως πολύ σιγά. Νά μήν μ' άκούν στό δρόμο πώς κουβεντιάζω μέ τή χαρτοσακκούλα!

Στό άλλο χέρι κράταγα σφιχτά άλλη σακκούλα, μέ καναβούρι αυτή καί *σκαρβιόλα*, κάτι σποράκια ψιλá σάν σουσάμι αλλά μέ φλύδα (έτσι τό ζήταγα στό μακαλικό, *σκαρβιόλα*,

άργότερα έμαθα πώς ήταν τό κεχρί) καί ξεκίναγε νέος γύρος στον άγώνα μου μέ τίς γάτες της γειτονιάς.

Τίς βάραγα δυνατά μέ τό σκουπόξυλο για νά ξεκακίζουν νά μήν πλησιάζουν τό σπίτι, τούς πέταγα πέτρες, άδειάζα τά κουρούπια μέ τό νερό νά μήν βρίσκουν νά πιούν. Καί μόλις καμμά γριά τίς έκραζε ψιψιψιψιψι καί τούς έριχνε τίποτα σαρδελλοκέφαλα ή άποφάγια μέ ψωμιά, πηγαινα κρυφά κι έριχνα χώματα ή τά πέταγα στίς κόττες μέ κλωτσιές, γιατί σιχαινόμουν νά τά πιάσω.

Σέ κείνες τίς γριές πού ταΐζαν τίς γάτες καί τίς μπάζαν στά σπίτια, δέν έκανα θέλημα πού νά μου τάζαν τό καλύτερο ρεγάλο. Κι όταν ή νυφίτσα τους έτρωγε κανένα κλωσσοπούλι πού ξέμενε έξω άπ' τό κοτέτσι, έλεγα ψέματα πώς είδα μέ τά μάτια μου τή γάτα τήν Κανέλλω ή εκείνη τήν γαρί τήν άγρια μέ τή μακρού ούρά, πού τόσο τήν είχα άχτι, νά τραβολογάει τό κοτόπουλο.

Σέ λίγες μέρες καρδάμωνε, συνήθιζε στό κλουβί τό πουλάκι καί ξεπεταγόταν. Καθάριζαν τά φτερά του άπ' τίς κουτσουλίες, γιατί έτσι όπως τά 'χε ό Κατρούλης όλα μέσα στό ίδιο κλουβί πασαλειβόσανται, μεγάλωνε λιγάκι —σκέτο κρόκο αύγου τό τάιζα τίς πρώτες μέρες, κρυφά άπ' τή μάνα μου— κι άρχιζε νά κελαϊδάει.

Τους έδινα κι όνόματα, κάτι άσχετα τώρα πού τό σκέφτομαι, άπό ήρωες παραμυθιών πού μου έφερνε ό πατέρας μου τά καλοκαίρια, μά κι άπό κείνους των περιοδικών πού άγόραζα. Στοίβες όλόκληρες πού τά έκρυβα στό κατώϊ ή κάτω άπ' τό στρώμα του κρεβατιού μου, κλασσικά εικονογραφημένα κυρίως, εκεί πού άργότερα έκρυβα κανένα τσιγάρο, μαζί καί μιá τράπουλα μέ σκηνές πορνό στό όπισθόφυλλο πού έκλεψα άπ' τόν Τσοκαλιάρη.

Στέλναμε τόν φιλικατζή στό βάθος του μαγαζιού νά μäs βρει κάτι σπάνιο, ένα είδος πού δέν ήταν σέ πρώτη ζήτηση, λαμπόγυαλο, άς πούμε, ή βελόνα σακοράφα. Αυτός άργοπορούσε ψάχνοντας κι έμεις γιομίζαμε τόν κόρφο μέ ό,τι τράβαγε ή ψυχή μας. Συνήθως τσίχλες, μαντζούνια καί περιοδικά πού τό χειμώνα μέ τά χοντρά ρούχα ήταν άκόμα εύκολότερο.

Κρέμαγα τό κλουβί μέ τό πουλάκι στήν ταράτσα δίπλα στή σκάλα, όσο ψηλότερα γινόταν. Άφοι για νά τό φτάσω, σκαρφάλογνα σ' ένα χαμηλό τραπέζι κι ύστερα φρόντιζα ν' άπομακρύνω άπό κοντά καρδέλες κι ό,τι άλλο θά πάταγε ή γάτα για νά πηδήσει άπό κεί στό κλουβί καί νά πέσει μαζί του στό πάτω-

μα της ταράτσας.

Όστερα τό χάξενα μέ τίς ώρες κι έκανα σχέδια νά τό ζευγαρώσω, νά του φτιάξω φωλιά για νά κλωσσήσει τ' αύγά τους τό θηλυκό πού θά του έβρισκα για ταίρι. Σκεφτόμουν μάλιστα νά κρατήσω όλα τά μικρά πουλάκια, σέ άλλα κλουβιά, γιατί μου άρεσε τό πρωϊ τό κελάϊδισμά τους. Όταν δέν είχα σχολείο άκόμα περισσότερο, άλλωστε τότε όλα μ' άρέσαν.

Σάν άρχιζε νά κελαϊδάει, του 'ριχνα, κρυφά, στήν ποτίστρα μιá σταγόνα άπό ένα σιρόπι μέ βιταμίνες πού μέ ποτίζαν πρωϊ-βράδυ μετά άπό καννά καί κνηγητό γύρω άπ' τό τραπέζι, γιατί είχε μιá γεύση σάν πριονίδι καί λάδι ταγκισμένο.

Τότε καί κείνο άντασουτσούρωνε μέ τίς βιταμίνες, παραδυναίω. Φαίνεται για τόσο δά πουλάκι ήταν ή δόση ίσχυρή, κι άλάλιαζε στό κελάϊδισμα καί στό πήδημα άπό τήν κούνια στό ξυλαράκι, άπό κεί στό πόδι της ταϊστρας καί πάλι άπ' τήν άρχή.

Άν δέν κελαϊδαγε ούτε σάν άκουγε τό ραδιόφωνο τήν ώρα μέ τά λαϊκά καί τίς άφιρώσεις, ούτε μέ τίς βιταμίνες, κι έκανε μονάχα τσίου σάν σπουργίτι, πηγαινε νά πει πώς μου 'τυχε θηλυκό, γιατί μικρά δέν ξεχωρίζαν καλά άπ' τό χρώμα στό λαιμό. Ό Κατρούλης, πού ήξερε καλύτερα, έκανε πώς δέν τό καταλάβαινε· για νά ξεοδεύει σερνικά καί θηλυκά στήν ίδια τιμή.

Σάν τό βάζα στό κλουβί μέ τό καναβούρι του, τήν ποτίστρα γεμάτη φρέσκο νερό κι ένα μαρουλόφυλλο ή άντίδι σκαλωμένο στό σύρμα για νά τιμπάει πού καί πού λίγη χλόη, εκείνο ήμέρευε σέ δυο-τρεις μέρες κι άρχιζε δειλά νά κελαϊδάει. Μόλις ξεθάρρευε καί χάλαγε τόν κόσμο, *ώραϊό τό πουλάκι σου* μου λέγαν στή γειτονιά, κι ούτε πονηρευόμουν γιατί κλείναν πονηρά τό μάτι. Μά σάν πρόσθετε καμμιá γειτόνισσα ξαστερόγλωσση, *έ, πού θά πάει θά ξεπεταχτεί καί τό δικό σου, θά μεγαλώσει καί τότε ποιός τό πιάνει*, ντροπιαζόμουν καί κοιτάγα άλλου νά μήν φανεί πώς κρυφογελάω.

Ήμουν δέν ήμουν τότε στά δεκα-δώδεκα, στίς τελευταίες τάξεις του δημοτικού.

♦ ♦ ♦

Τρία-τέσσερα χρόνια μετά, πάταγα τά δεκατέσσερα, μπόϊ πολύ δέν πηρα κι ήμουν σάν τό λελέκι άδύνατος, άς έτρωγα τό διπλό άπ' ό,τι μέχρι τότε. Κι ή φωνή μου έγινε πιά τόσο βραχνή πού νευρίαζα κι όλο ξερόβηχα νά τήν καθαρίσω τάχα, σάν τό κοροάκι πού πρωτολαλάει καί κορδώνεται, μά τό μικροίκου

του άκούγεται όλο *χχχχχ*. Μέσ στή βραχνάδα καί δέν ήταν καν χειμώνας νά λέω πώς κρύωσα.

Όμως είχα άλλες έγνοιες πιά, άλλα πράγματα κοιτάγα κι είχα πετάξει τά παιδικά παιχνίδια. Ίσιωνα προσεκτικά τή χωρίστρα πριν βγώ άπ' τήν πόρτα, τίς Κυριακές δέν ξύπναγα πιά νωρίς για νά κρατάω τή λαμπάδα στήν εκκλησία, άς ξεκίναγε τή γκρίνια άπό τό Σάββατο τό μεσημέρι ή μάνα μου. Καί τά καλοκαίρια πηγαινα για μπάνιο μέ δική μου παρέα, πάντα μέ τό τραινάκι πού έκανε τοπικό δρομολόγιο, έναμιση βαγόνι όλο κι όλο.

Τό άπόγευμα μαζεμένες στήν αυλή οι γειτόνισσες κεντάγαν σταυροβελονιά καρεδάκια, τσεβρέδες, σεντόνια της χειρός, λευκά πάντα, χασεδένια, άλλες πλέκαν στό βελονάκι κουβέρτα όλο δαντέλλα, καί στήναν λακριντι άτέλειωτο. Τό συνοδεύαν μέ γλυκό του κουταλιού· έτσι, νά σπάει ή πικριλά. Βύσσινο, σταφύλι φράουλα, τομπίμπω ή περγαμόντο, ύποβρύχιο μέ κρόο νερό ή κανένα καφεδάκι, βαρύ γλυκό οι πιό μερακλόδδες, σέ κάτι φλυτζανάκια, θμιάμαι, λίγο μεγαλύτερα άπό δαχτυλήθρα. Καί πάντα ό δίσκος του σερβιρίσματος ήταν στρωμένος μέ κολλαριστό πετσετάκι όλο δαντέλλα.

Τίς βαρούμουν, μά, σάν έστηνα αυτί, μάθαινα λεπτομέρειες συνταρακτικές για οικογενειακούς καυγάδες. Εκείνοι νύφης καί πεθεράς μέ κάναν νά ξεκαρδίζομαι καί πάντα μέσα μου έδινα δικιο στή νύφη γιατί τίς γριές δέν τίς χώνευα, τίς είχα για περιεργες καί γκρινιάρες. Άκουγα άκόμα, συχνότερα άθελά μου γιατί τά λέγαν έξω άπ' τήν πόρτα μου, γι' άντρούνα πού δέν τά πηγαιναν καλά, για τό ποιός καταχειριάζει ποιάν, ποιá κερατώνει ποιόν καί μέ ποιόν, ποιá είναι άκαμάτρα, άνοικοκώρευτη καί ποιá γλωσσο.

Όταν σουρούπωνε χτενιζόμουν προσεκτικά, φόραγα μακρύ παντελόνι καί καθαρό πουκάμισο. Θυμάμαι ένα μέ μεγάλη καρρώ, στήν άρχή μου είχε φανεί σάν τραπεζομάντηλο, μετά άλλαξα γνώμη γιατί μου τό παινέσαν καί τό 'θελα καθημερινά. Άς έλεγε ή μάνα μου πώς τό καλοκαίρι φοράνε κοντομάνικα.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

*Τό διήγημα “Φτού ξελευτερία” γράφτηκε στήν άρχική του μορφή τό 1996, έλαβε μέρος στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Διηγήματος πού οργάνωσαν οι εκδόσεις “ΟΜΒΡΟΣ” καί διά μυστικής ψηφοφορίας μεταξύ των συγγραφέων πού συμμετείχαν κέρδισε τό τρίτο βραβείο. Άπό τόν Μάιο του 1997, μαζί μέ δέκα άκόμη διηγήματα, εκδόθηκε σέ τόμο άπό τίς εκδόσεις “ΟΜΒΡΟΣ” (Άσκληπιού 14) καί κυκλοφορεί στά βιβλιοπωλεία μέ τόν τίτλο “Γ Πανελλήνιος Διαγωνισμός Διηγήματος 1997”.

Η παρούσα εκδοχή, επεξεργασμένη κι έμπλουτισμένη —μέρος της άνέκδοτης συλλογής άφηγημάτων “Καί τά ρέστα, παγωτά”— πρωτοδημοσιεύεται στά “Ε. Ν.”